

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mráky a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **P. C.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 254/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2018, čj. JMK 57703/2018, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2020, čj. 32 A 35/2018-66,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2020, čj. 32 A 35/2018-66, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 19. 4. 2018 odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, ze dne 13. 3. 2018. Městský úřad shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku), kterého se žalobce jako provozovatel vozidla dopustil tím, že dne 20. 12. 2016 nedodržel stanovenou rychlost [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu)]. Za spáchání správního deliktu (přestupku) byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou podanou u krajského soudu, který rozsudkem ze dne 30. 9. 2020 rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud shledal většinu žalobních námitek nedůvodnou, avšak konstatoval, že žalobce se dopustil více správních deliktů (přestupků) provozovatele vozidla, a to ve dnech 20. 12. 2016 a 11. 7. 2017, k jejichž projednání byl příslušný městský úřad. S odkazem na rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135, ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008-67, a ze dne 18. 6. 2009, čj. 1 As 28/2009-62, krajský soud dovodil, že vzhledem k tomu, že žalobce se druhého přestupku dopustil dne 11. 7. 2017 (tj. v období před oznámením prvostupňového rozhodnutí, jímž byl za spáchání prvního, nyní projednávaného, správního deliktu/přestupku potrestán, tedy před 13. 3. 2018), jednalo se o vícečinný stejnorodý souběh těchto deliktů. S poukazem na § 35 trestního zákona, § 20 odst. 1 trestního řádu pak krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány nespojením věci a uložením sankce bez přihlédnutí ke spáchání více správních deliktů (přestupků) zatížily řízení vadou a jejich rozhodnutí tak nemohou obstát.

II. Kasační stížnost

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[5] Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že ve svých úvahách opomenul § 88 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, podle něhož se ve spojeném řízení neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku. Datum spáchání přestupku provozovatele vozidla (dříve správního deliktu) se odvozuje od data jednání neznámého řidiče, které vykazuje znaky přestupku. Přestupek, který byl spáchán dne 11. 7. 2017, byl spáchán až po zahájení řízení (dne 22. 3. 2017) o správním deliktu (přestupku) ze dne 20. 12. 2016. Správní orgány nejen že neměly povinnost o obou skutcích vést společné řízení; tato možnost je zákonem výslovně vyloučena.

[6] Stěžovatel zdůraznil, že § 125g odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu sice stanovil povinnost vést společné řízení o správních deliktech téhož pachatele, o nichž je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností. Toto ustanovení však bylo od 1. 7. 2017 zrušeno a nahrazeno právní úpravou obsaženou v zákoně o odpovědnosti za přestupky.

[7] Na § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky upozornil stěžovatel krajský soud při jednání, ale krajský soud přesto v napadeném rozsudku nevysvětlil, z jakého důvodu podle tohoto ustanovení nepostupoval.

[8] Pro případ, že by NSS dospěl k závěru, že společné řízení mělo být vedeno, poukázal stěžovatel na rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2019, čj. 9 As 164/2018-36.

[9] Stěžovatel navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Z obsahu správního spisu plyne, že řízení o správním deliktu (nyní přestupku) žalobce jako provozovatele vozidla, které se vztahuje k jednání neznámého řidiče dne 20. 12. 2016, bylo zahájeno příkazem ve smyslu § 90 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky dne 22. 3. 2017.

[13] Podle rozhodnutí městského úřadu ze dne 11. 5. 2018 čj. 105629/2017-11, a rozhodnutí stěžovatele ze dne 28. 8. 2018, čj. JMK 123375/2018, která krajský soud provedl u jednání dne 30. 9. 2020 k důkazu, se žalobce dne 11. 7. 2017, tj. po nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, dopustil dalšího přestupku.

[14] Podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.

[15] Podle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný.

[16] Podle § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.

[17] Na základě výše uvedeného nelze než přisvědčit stěžovateli, že krajský soud zřejmě přehlédl (i přes upozornění stěžovatele u jednání – pozn. NSS zvukový záznam z jednání je ovšem ve vztahu k přednesům stěžovatele značně nekvalitní) znění § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. V této věci projednávaný přestupek (dříve správní delikt) byl spáchán dne 20. 12. 2016 a řízení o něm bylo zahájeno dne 22. 3. 2017. Přestupek ze dne 11. 7. 2017 byl spáchán až po zahájení řízení o nyní projednávaném správním deliktu (přestupku) a po nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky tedy tyto přestupky nelze projednat ve společném řízení. Judikatura citovaná krajským soudem se vztahuje k dřívější právní úpravě a není tedy příléhavá.

[18] Pro úplnost NSS dodává, že i v případě, že by v projednávané věci nebylo možné postupovat podle § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, nebyly by závěry krajského soudu správné. Stěžovatel v této souvislosti příléhavě poukázal na rozsudek NSS čj. 9 As 164/2018-36, podle něhož platí: „*Pokud správní orgán v rozporu s § 125g odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, nevedl společné řízení a uložil dvěma samostatnými rozhodnutími pokuty, jejichž celková výše je v rozporu se zásadou absorpce (§ 125g odst. 3 téhož zákona), jde o vadu řízení, která má vliv na zákonnost pouze později vydaného správního rozhodnutí o některém ze sbíhajících se správních deliktů. V pořadí první vydané správní rozhodnutí žádným způsobem veřejná subjektivní práva nezkracuje.*“ Poukázat lze též na rozsudek ze dne 27. 6. 2019, čj. 1 As

301/2018-46, v němž NSS konstatoval: „Pokud jde o konání společného řízení, Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil závěr, že neprojednání správních deliktů ve společném řízení ještě samo o sobě nepředstavuje vadu řízení, která má vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Klíčovou otázkou je, zda správní orgán při ukládání pokuty aplikoval tzv. absorpční zásadu (srov. přiměřeně závěry rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017 - 62). Ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se správních deliktů princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (poena maior absorbet minorem, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější; srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, č. 772/2006 Sb. NSS; a ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, č. 2248/2011 Sb. NSS, které se týkají obdobného postupu stanoveného dříve pro řízení o přestupcích v § 57 odst. 1 a § 12 odst. 2 zákona o přestupcích).“

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Ze shora uvedených důvodů NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným NSS v rušícím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 16. března 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu